

वा० रा०

॥ २० ॥

गजेन्द्रेरावतः ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ युद्धे असमर्थ इतिच्छेदः ॥ १९ ॥ अनुक्तपूर्वं इतःपूर्वं न उक्तो युद्धदाताऽस्य तमसुरं ॥ २० ॥ २१ ॥ एकः सशक्तः प्रसि

ततस्तस्यगिरेः श्वेतागजेन्द्रप्रतिमाः शिलाः ॥ चिक्षेप वहुधा भूमौ दुंदुभिर्विननाद च ॥ १५ ॥ ततः श्वेतांबुदाकारः सौम्यः प्रीतिकराकृतिः ॥
हिमवानब्रवीद्वाक्यं स्वएवशिखरेस्थितः ॥ १६ ॥ क्लेषुमर्हसिमां त्वंदुंदुभेधर्मवत्सल ॥ रणकर्मस्वकुशलस्तपस्विशरणोत्थहं ॥ १७ ॥
तस्यतद्वचनं श्रुत्वा गिरिराजस्यधीमतः ॥ उवाच दुंदुभिर्वाक्यं क्रोधात्संरक्तलोचनः ॥ १८ ॥ यदियुद्धेऽसमर्थस्त्वं मद्रयाद्वा निरुद्यमः ॥ त
माचक्ष्व प्रदद्यान्मे यो हियुद्धं युयुत्सतः ॥ १९ ॥ हिमवानब्रवीद्वाक्यं श्रुत्वा वाक्यविशारदः ॥ अनुक्तपूर्वं धर्मात्मा क्रोधात्तमसुरोत्तमं ॥
॥ २० ॥ वालीनाममहाप्राज्ञशक्रपुत्रः प्रतापवान् ॥ अध्यास्तेवानरः श्रीमान्किष्किंधामतुलप्रभां ॥ २१ ॥ ससमर्थो महाप्राज्ञस्तव युद्ध
विशारदः ॥ द्वंद्वयुद्धं सदा तु तेन मुचेरिव वासवः ॥ २२ ॥ तं शीघ्रमभिगच्छ त्वं यदि युद्धमिहेच्छसि ॥ सहिदुर्मर्षणो नित्यं शूरः समरकर्म
णि ॥ २३ ॥ श्रुत्वा हिमवतो वाक्यं कोपाविष्टः सदुंदुभिः ॥ जगाम तां पुरीं तस्य किष्किंधां वालिनस्तदा ॥ २४ ॥ धारयन्माहिषं वेपंतीक्ष्ण
शृंगोभयावहः ॥ प्रावृषीव महामेघस्तोयपूर्णो नभस्तले ॥ २५ ॥ ततस्तु द्वारमागम्य किष्किंधायामहाबलः ॥ न नर्दकं पयन् भूमिं दुंदुभि
र्दुंदुभिर्यथा ॥ २६ ॥ समीपजान्द्रुमान्भंजन्वसुधां दारयन्सुरैः ॥ विषाणेनो ह्रिखन्द पार्त्तद्वारं द्विरदोयथा ॥ २७ ॥ अंतःपुरगतौ वाली श्रु
त्वा शब्दममर्षणः ॥ निष्पपात सहस्रीभिस्ताराभिरिव चंद्रमाः ॥ २८ ॥ मितं व्यक्ताक्षरपदं तमुवाच सदुंदुभिः ॥ हरीणामीश्वरो वाली सर्वे
पावनचारिणां ॥ २९ ॥ किमर्थं नगरद्वारमिदं रुध्वा विनर्दसे ॥ दुंदुभे विदितो मे सिरक्ष प्राणान्महाबल ॥ २० ॥

॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ हरीणामीश्वरो ह्यमस्मीति शेषः ॥ २९ ॥ नगरद्वारं मामकमिति शेषः ॥ मे विदितोसि मया ज्ञातवलोसि अतः प्राणान् रक्ष ॥ ३० ॥

कि० का०

॥ २० ॥

द्वपराक्रमार्थकः ॥ २२ ॥ २३ ॥